

Цезарь, като се обърнѣ къмъ Петроний, каза :

— Тази ли е заложницата, въ която се е влюбилъ Виниций ?

— Да, тя е, — отговори Петроний.

— Какъ се нарича нейния народъ ?

— Лигийски.

— Виниций я счита за хубавица ?

— Облѣченъ въ женски пеплумъ проядени отъ червеи пънъ на нѣкое маслиново дърво, Виниций и него ще счете за прѣкрасенъ. Но на лицето ти, несравнимий цѣнителю на хубостята, азъ вече прочетохъ твоето мнѣние за нея ! Нѣма нужда и да казвашъ присѣдата си ! Да, ти си правъ ! Тя е твърдѣ суха ! сѣщинска макова главичка на тънко стѣбло, а ти, божествений естетико, цѣнишь у женитѣ снагата, и ти си правъ ! Само лицето нищо не значи. Азъ много работи научихъ отъ тебе, но още не съмъ усвоилъ искуството толкова вѣрно да мѣришь съ очитѣ . . . и азъ съмъ готовъ да се ловѣж на басъ съ Тулий Сенеций за неговата любовница, че ти, — макаръ на пира, дѣто всички лежѣтъ, е трудно да се сѣди за цѣлата фигура, — вече си си казалъ : „тя е много тънка въ бедрата“.

— Много тънка въ бедрата, — каза Неронъ, като мигаше съ очитѣ.

По бърнитѣ на Петроний заигра едва заблѣжена усмивка. Тулий Сенеций, който до тая минута се разговаряше съ Вестинъ, или, по-вѣрно, се забавляваше съ тълкувания на сънища, въ които Вестинъ вѣрваше, се обърнѣ къмъ Петроний и, макаръ да не знаеше за какво става дума, извика :

— Ти се мамишь ! азъ се ловѣж на басъ, че цезарь има право.

— Добрѣ, — отговори Петроний. — Азъ тъкмо доказвахъ, че у тебе има малко умъ, а цезарь утвърждаваше, че ти си едно просто магаре.

— Nabet ! — каза Неронъ, като се смѣеше и сочеше надолу съ прѣста си, както правѣхъ въ цирковетѣ въ знакъ на това, че на гладиатора е нанесенъ побѣдоносенъ ударъ и че той трѣбва да бѣде добитъ.

Вестинъ, като мислѣше, че разговорътъ все още се касае за сънищата, извика :

— А азъ вѣрвамъ въ сънищата, и Сенекъ едно врѣме ми казваше също, че вѣрва въ тѣхъ.

— Минжлата нощъ сънувахъ, че съмъ станѣла весталка. — каза, като се протегнѣ прѣзъ трапезата, Калвия Криспиана.